

berusende Drikke. Hvis ærede Medlemmer vil foretage, hvad jeg adskillige Gange har gjort; en Rejse ved Nattetid over Odense, hvor man har det ufrivillige Ophold paa et Par Timer, fra Kl. 4 til Kl. 6, vil De paa den Tid, da Jernbanerestaurationsen normalt skulde holde lukket, se en hel Del unge Mennesker og, hvis der har været Marked i Byen, en Del Kreaturhandlere, Ejendomskommissionærer, eller hvad de nu er, sidde paa Restaurationsen og drikke. De skal ikke rejse, men de benytter Lejligheden til at faa endnu mere Spiritus, som de ikke kunde faa i Byen, efter at Restauranterne der har maattet lukke. Jeg har i anden Klasses Ventesal i Odense været Vidne til Optrin, som i Virkeligheden kendetegner denne Restauration som en almindelig Knejspe, i alt Fald paa denne Tid af Døgnet, og jeg synes, at naar de rejsende skal opholde sig saa længe paa en Jernbanestation, skylder man dem navnlig paa den Tid det Hensyn, at de ikke skal være tvungne til at opholde sig blandt fulde Folk, som ikke kan undgaa at genere de tilstedeværende. Medens det i Odense navnlig er i anden Klasses Ventesal, det er galt, er Forholdet et andet i Fredericia. Hvis ærede Medlemmer, som passerer Fredericia ved Nattetid, foretager en lille Afstikker fra anden over i tredje Klasses Ventesal, og hvis de højtærede Ministre en enkelt Gang vil renoncere paa Sovevognen og ved Nattetid se hen i tredje Klasses Ventesal, vil De blive Vidne til artige Ting. Det drejer sig her om Personalets Drikkeri. Den 5. September i Aar iaagtog man tre Banefunktionærer, som i Løbet af ganske kort Tid nød ikke mindre end 10 „sorte“. Jeg tror ikke, det vilde have været meget heldigt, om nogen af disse Funktionærer skulde have været paa Sikkerhedstjeneste den Nat. Samme Nat blev der nægtet en Dame Adgang til Restaurationsen i Fredericia, fordi hun ingen Billet havde, det kunde hun først faa 20 Minutter før Togets Afgang. Hun maatte saa opholde sig 2½ Time i den lange Gang. En Herre kom ud fra Restaurationsen og vovede sjofel Tiltale overfor hende. Jeg gentager, det er for galt, at det rejsende Publikum, der ikke rejser for at nyde Spiritus, skal generes af fulde Folk, der sidder paa Statsbanernes Restaurationser og drikker. Det, der her maa kræves, er, at kun rejsende faar Adgang til at opholde sig i Restaurationsen; at Beværterlovens Bestemmelser om ikke at skænke til berusede Personer overholdes, og at, naar de givne Bevillinger udløber, de da kun fornys uden Ret til Udskænkning af berusede Drikke. Selv om Ba-

nerne mister nogen Indtægt derved, faar det ikke hjælpe, de giver et saa stort Overskud og saa rigelig Tantième, at den Smule ikke kan spille nogen Rolle. I øvrigt er der ogsaa adskillige Ting, som udmærket kunde spares indenfor Jernbaneetaten. — Men ikke alene Statsbanerne, ogsaa de private Baner bør drages ind under disse Betragtninger. Den fornylig afholdte Alarmeringsøvelse viste sørgelige Eksempler paa, hvor galt det er, navnlig var det nok rent galt paa Lolland. Den højtærede Finansminister lod jo ganske vist ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget skinne igennem sin Glæde over Udsigten til, at det forøgede Ølsalg som Følge af Alarmeringen skulde dække en Del af, hvad denne koster Staten. Jeg vil dog foretrække at lade Øl være Øl og Alarmeringen tage, hvad den koster. Jeg vilde for det første meget nødig, at Øllet skulde bidrage til at gøre Alarmeringen populær, og for det andet er det da ganske bagvendt, at de Folk, der skal have hele Ulejligheden, Tidsspilde, personlige Udgifter o. s. v. i Anledning af Alarmeringen, samtidig ogsaa i den forøgede Indkomst af Ølskatten skal betale, hvad Alarmeringen koster Staten.

Jeg kan tænke mig, at flere ærede Medlemmer ser med Gru den Fremtid i Møde, da der fra Statsmyndighedernes Side træffes de her omtalte Foranstaltninger, og de forbereder sig maaske allerede til Værn om den personlige Frihed, som de mener vil blive krænket ved saadanne Bestemmelser. Der har jo i den sidste Tid været talt og skrevet meget om Alkoholforbudet. Den højtærede Finansminister kan være ganske rolig; jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind derpaa, langt mindre stille Forslag om et saadant Alkoholforbud — denne Sag vil komme frem af sig selv, naar Tiden er der — men jeg ønsker dog allerede nu med Hensyn til Indgrebet i den personlige Frihed at sige: Lad os ikke raabe med den gamle Liberalismes Krav saa længe, at Tiden og Forholdene har gjort disse Krav konservative. Ogsaa Liberalismen maa undergaa Fornyelse, om den ikke skal forbene sig i Doktriner, som intet har at gøre med det Liv, der er under en stadig Forvandling. Den gamle Liberalismes Krav var Frihed for den enkelte til fuld Udfoldelse. Det var, hvad der den Gang tiltrængtes. Den nye Liberalismes Krav er Ret og Retfærdighed. Den Gang krævedes Frihed for Individet. Nu, da Friheden gennem mange Aar har været en Kendsgerning, og Erfaringen har lært os,